

nº 770

R

ARXIU

Un retrat necessari de l'infern

La novel·la *El cel de l'infern* conta la història de David, un jove anarquista empresonat a la Model de Barcelona, que s'enfronta a la realitat de la seva existència, més propera al fracàs absolut que a l'esperança predicada per la seva ideologia. Els inferns de la transició escrits amb mà ferma i contundent.

Amb els dictats de la moda, en companyia del mal gust, tornem ara als anys seixanta i setenta. El cinema els glorifica i converteix en herois personatges d'una parafernàlia xarona. Però només s'hi retrata una part de la realitat, la que menys interessa al poder, la que menys pot posar en perill l'imperi de l'oblit. Si els últims anys del franquisme i els primers de la transició destaquen per una cosa, no és pels pantalons acampanats ni per les rumbes sinó per la difícil adequació de l'estat a les normes de convivència democràtiques.

Periodista, poeta i, ara, novel·lista, Castillo ha burxat en les realitats més contundents d'aquells anys: l'anarquisme, els moviments universitaris, la influència de les drogues en el procés de despolitització, els presos polítics i els ambients on la política era un risc, una aposta personal que, sovint, conduïa al no-res. Constatar que sense aquests esforços individuals potser no hauríem arribat on som ara, no és cap consol.

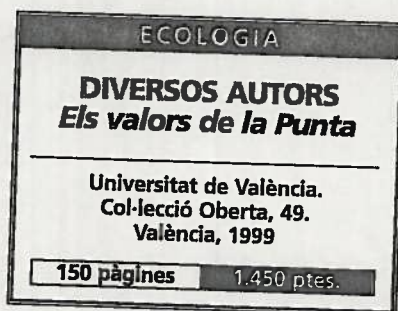
Però a *El cel de l'infern* no només trobem política. Hi ha literatura, i de la bona. Hi ha una història dura, escrita

amb el pols dels millors mestres —Capote, García Márquez—, la crònica feta literatura, personatges de ficció que transiten una realitat ja transformada en matèria de somnis. Castillo penetra en el més profund d'uns éssers i ens torna l'estremiment dels desigs impossibles, els de la justícia, la llibertat i l'amor, com a exemples de l'immens honor que pot suposar una caiguda als inferns. Per damunt de tota suspicàcia, la primera novel·la de David Castillo és excel·lent i mereix una àmplia resposta dels lectors. **Xulio Ricardo Trigo**

En defensa de l'horta

R

Els autors plantegen des de diferents punts de vista com ara l'ecologia, l'urbanisme o la història, la importància d'uns dels darrers espais de l'horta de la ciutat de València, anomenada la Punta. La Universitat de València ha volgut sumar-se així a la protecció d'un paratge en perill de desaparició pel creixement de la ciutat.

La segona meitat dels anys noranta passarà a la història de la ciutat de València com l'època on els moviments veïnals en defensa de l'Horta, del Botànic, del Cabanyal-Canyamelar, i de les alqueries de la partida del Pouet han revitalitzat una societat civil esmoreïda

des de feia molt de temps. Aquest llibre és una prova d'aquest nou estat d'opinió, un exemple pràctic de com aplicar el desenvolupament sostenible —tan de moda els darrers anys— a un espai privilegiat, l'horta de València. Un indret que ha esdevingut moneda de canvi en el procés

d'expansió demogràfica i econòmica del cap i casal. Els textos reclamen, com diu el professor de sociologia de la Universitat de València Ernest García, "un debat encalmat i obert a la participació social [...] abans de decidir el destí final d'aqueix tros de l'horta de València". Els arguments a favor de la Punta se sustenten des àmbits com el mediambiental, el geogràfic, l'històric, el sociològic, l'econòmic... El llibre és un dels pocs exemples de traslació al paper de les activitats dels moviments cívics reivindicatius valencians. L'intent d'ofegar sota el ciment un dels pocs espais verds que queden a la ciutat ha convocat uns quants especialistes en diferents matèries per tal d'escriure un llibre en clau de reflexió. Una tasca necessària tot tenint en compte que també d'altres zones de València semblants a l'horta, com ara la del Cabanyal-Canyamelar, es troben amenaçades per uns plans urbanístics heretats del *desarrollismo* franquista. **Mario Reyes**